

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobkyně: Ing. L. A. M.**, nar. „X“, „X“, zastoupené Mgr. Elinou Yurchykovou, advokátkou se sídlem Školní 5335, Chomutov, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.11.2012, č.j. „X“, o námitkách proti rozhodnutí o přiznání starobního důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Původní žalobce F. M. se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení o námitkách ze dne 8.11.2012, č.j. „X“, kterým bylo zcela změněno prvostupňové rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20.3.2012, č. „X“, kterým byl původnímu žalobci přiznán starobní důchod ode dne 2.4.2012 ve výši 7 656,- Kč měsíčně, tak, že byl původnímu žalobci přiznán ode dne 2.4.2012 starobní důchod ve výši 8 607,- Kč měsíčně.

Původní žalobce v podané žalobě obsáhle rekapituloval průběh správního řízení. Následně namítl, že dle jeho názoru mu nebyly započteny správně započitatelné doby odpracovaných let. Dále namítl, že došlo k porušení jeho práv tím, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí mu žalovaná neumožnila seznámit se s podklady k rozhodnutí a neměl tedy možnost eventuálně podklady ještě před vydáním rozhodnutí doplnit.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí v plném rozsahu. Žalovaná podrobně rekapitulovala průběh správního řízení včetně skutečností, které zjistila v rámci námitkového řízení. K samotným námitkám původního žalobce konstatovala,

že v řízení o námitkách byla původnímu žalobci nově zhodnocena doba zaměstnání v délce 181 dnů za období od 1.1.1993 do 30.6.1993 u zaměstnavatele Makama s.r.o., vyměřovací základ za období od 1.1.2007 do 17.9.2007 ve výši 85 500,- Kč u zaměstnavatele ARET – LP – CZ s.r.o., doba zaměstnání v RaJ Žatec od 28.8.1972 do 4.10.1972 v délce 38 dnů, doba zaměstnání od 1.2.1977 do 17.2.1977 v délce 17 dnů u zaměstnavatele Pozemní stavby Praha, doba zaměstnání a vyměřovací základy u zaměstnavatele AGZ s.r.o. za období od 1.10.1993 do 31.7.1995 v délce 669 dnů a vyměřovací základy za rok 1993 – 60 000,- Kč, za rok 1994 – 240 000,- Kč a za rok 1995 – 140 000,- Kč, dobu zaměstnání do 18 let u organizace Praga – Praha, závod Louny od 6.8.1968 do 15.10.1968 v délce 71 dnů. Zároveň žalovaná konstatovala, že v rámci námitkového řízení bylo zjištěno, že původnímu žalobci nelze zhodnotit vyměřovací základ ve výši 142 517,- Kč za rok 1994, neboť nebylo zaplacen pojištění za samostatnou výdělečnou činnost.

Žalovaná zdůraznila, že nemá evidenční podklady, ze kterých by bylo možno zhodnotit dobu pojištění u společnosti Makama s.r.o. v roce 1992. V podání ze dne 26.10.2012 původní žalobce uvedl, že od 31.8.1992 do 31.12.1992 u této společnosti vykonával na základě mandátní smlouvy funkci jednatele. Tuto skutečnost hodlal prokázat svědeckými výpověďmi. Žalovaná ovšem uvedla, že podle § 6 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1992, mandatář nemohl být účasten důchodového zabezpečení z titulu výkonu funkce jednatele pro společnost jinak, než podle odst. 1 písm. f) citovaného předpisu jako osoba samostatně výdělečně činná. V roce 1992 měl dle žalované původní žalobce zhodnocenu vedlejší samostatnou výdělečnou činnost s vyměřovacím základem 28 000,- Kč.

Dále žalovaná zdůraznila, že trvá na tom, že postupovala v souladu s právními předpisy, když žalobce nevyzvala k navržení důkazů a k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Tento postup žalované vychází z ustanovení § 85a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“), podle něhož se v řízení ve věcech důchodového pojištění nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí a zahájení řízení z moci úřední se účastníkům zpravidla neoznamuje.

Žalovaná dále uvedla, že v případě doplacení pojistného, doložení dob pojištění nebo náhradních dob pojištění bude o starobním důchodu znovu rozhodnuto.

Na vyjádření žalované reagoval původní žalobce replikou, ve které uvedl, že dle jeho názoru žalovaná nevyřídila v rámci námitkového řízení v rozsahu jeho návrhu. Konstatoval, že od roku 1990 do roku 1994 podnikal v textilní výrobě, zaměstnával 130 zaměstnanců a hradil pojištění na důchodové zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná za sebe i za svoji bývalou manželku H. M., které předmětné období bylo započteno jako doba pojištění. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21.3.1995 byl na jeho majetek prohlášen konkurz. Trval na tom, že jednou z povinností správce konkurzní postaty byla povinnost zpracovat a předat žalované přehled o jeho vyměřovacím základu za období roku 1994, tj. za předchozí rok před prohlášením konkurzu, neboť dispoziční práva k podkladům pro výpočet vyměřovacího základu ze zákona od 21.3.1995 držel právě a jenom správce konkurzní postaty. On byl také povinen uhradit úhrady z pojistného z vyměřovacího základu 7 000 000,- Kč, který v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1994 vyměřil. Dále prohlásil, že vlastní pohledávku vůči státu ve výši 348 000 000,- Kč jako škody, způsobené nezákonným rozhodnutím o prohlášení konkurzu, o které soud za dobu mnoha let průtahů dosud nejednal. Prohlásil, že zaměstnání a podnikání vykonával smluvní pracovní činnosti pro

různé státní nebo soukromé podniky i družstva, které lze posuzovat jako závislou činnost. Rovněž zdůraznil, že žalovanou žádal o součinnost v řízení o námitkách s tím, aby jej v případě nejasností vyzvala s poučením k doplnění důkazů, což žalovaná odmítla.

Původní žalobce v průběhu řízení o podané žalobě před soudem zemřel. V ustanovení § 63 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), je uvedeno, že zemřel-li oprávněný po uplatnění nároku na dávku důchodového pojištění, vstupují do dalšího řízení o dávce a nabývají nároku na částky splatné do dne smrti oprávněného postupně manželka (manžel), děti a rodiče, jestliže žili s oprávněným v době jeho smrti ve společné domácnosti. Podle odst. 3 citovaného ustanovení rovněž platí, že nároky přecházející na tyto osoby nejsou předmětem dědictví; předmětem dědictví se stávají, jen pokud není těchto osob. V souladu s uvedeným ustanovením vstoupila do práv a povinností v daném řízení na místo původního žalobce jeho manželka Ing. L. A. M.

Při jednání soudu právní zástupkyně žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení žaloby. Dále zdůraznila, že záznamy o zaměstnáních žalobce vedené u žalobkyně jsou nepřehledné a ani z osobního zápočtového listu nelze zjistit, u kterých zaměstnavatelů byl žalobce zaměstnán. Sama žalovaná konstatovala, že nemá k dispozici údaje od všech zaměstnavatelů. Tato skutečnost však dle zástupkyně žalobkyně nemůže být v její neprospěch. Původní žalobce po vynaložení značného úsilí dohledal, že mu nebylo započteno 9 let a 245 dnů zaměstnání. Dle zástupkyně žalobkyně ze sdělení žalované, které původní žalobce v průběhu správního řízení obdržel, vyplynulo, že doba pojištění byla šetřena pouze ve vztahu k jednomu ze zaměstnavatelů, a to ve vztahu ke společnosti Makama s.r.o. Rovněž zdůraznila, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebyl původní žalobce seznámen s podklady rozhodnutí a nebyl ani vyzván k součinnosti. Konstatovala, že žalobou napadeným rozhodnutím nebylo plně vyhověno žalobcovým námitkám a dokonce ve vztahu k roku 1994 bylo rozhodnuto v jeho neprospěch s tím, že za toto období nebylo uhrazeno pojistné v plném rozsahu. Zástupkyně žalobkyně zdůraznila, že v období, kdy mělo dojít uhrazení dotyčného pojistného, byl již na původního žalobce prohlášen konkurz a úhrada pojistného byla povinností správce konkurzní podstaty. Dle zástupkyně žalobkyně porušení povinnosti správce konkurzní podstaty nemohlo jít k tíži původního žalobce.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání plně odkázala na písemné vyjádření žalované k podané žalobě.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Primárně se soud věnoval včasnosti jednotlivých námitek původního žalobce. Na tomto místě musí soud poznamenat, že původní žalobce uplatnil svoje námitky nejen v rámci podané žaloby, ale nové námitky uvedl i ve své replice. Proto se soud věnoval otázce včasnosti uplatnění jednotlivých žalobních bodů. Podle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle odst. 4 téhož ustanovení **zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout**. Podle § 40 odst. 1 s.ř.s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Odst. 2 citovaného ustanovení pak stanovuje, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

V daném konkrétním případě z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo původnímu žalobci doručeno dne 14.11.2012. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby a formulaci žalobních bodů bylo tedy pondělí 14.1.2013. Samotná žaloba, která byla k poštovní přepravě původním žalobcem předána dne 5.12.2012, byla podána nepochybně včas. Ovšem replika podaná původním žalobcem k poštovní přepravě dne 21.2.2013 byla podána po uplynutí lhůty pro podání žaloby a žalobní bod nově uplatněný až v této replice, je nutno vyhodnotit jako žalobní bod uplatněný opožděně. Jedná se konkrétně o námitku týkající se nezapočítání doby pojištění a vyměrovacího základu za rok 1994 z důvodu, že v době po prohlášení konkurzu na původního žalobce nebylo uhrazeno pojistné za dané období v plné výši. Pro úplnost soud poznamenává, že ve vztahu k nezapočtenému vyměrovacímu základu za rok 1994 původní žalobce nikterak nerozporoval ani v rámci správního řízení ani následně ve své replice, že pojistné za dané období nebylo řádně uhrazeno. Původní žalobce pouze dovozoval, že mu tato skutečnost nemůže být kladena k tíži. Tuto námitku by bylo možné přezkoumat výhradně na základě jejího včasného uplatnění v rámci správní žaloby. Vzhledem k jejímu opožděnému uplatnění se soud tedy touto námitkou vůbec nemohl zabývat.

K námitce týkající se neseznámení původního žalobce s podklady před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí soud uvádí následující. V ustanovení § 85a odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení je mimo jiné výslovně uvedeno, že v řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí. Žalovaná postupoval zcela v souladu s tímto ustanovením a nijak tedy nepochybila. Tato právní úprava souvisí se skutečností, že na rozdíl od běžných správních řízení, kdy jednou rozhodnutá věc je vždy rozhodnuta s konečnou platností, je ve věci důchodových řízení v případě zjištění nových skutečností možno podat novou žádost o zahájení řízení a věc bude znovu projednána, a to případně i se zpětnými účinky nového rozhodnutí ve věci. Tuto námitku žalobce vyhodnotil tedy soud jako zcela nedůvodnou.

K otázce rozsahu, jakým se zabývala žalovaná v rámci námitkového řízení ověřováním tvrzení původního žalobce o dobách jeho pojištění, soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byla dodatečně započtena doba pojištění v délce 181 dnů za období od 1.1.1993 do 30.6.1993 za dobu zaměstnání u zaměstnavatele Makama s.r.o., vyměrovací základ za období od 1.1.2007 do 17.9.2007 ve výši 85 500,- Kč za dobu

zaměstnání u zaměstnavatele ARET – LP – CZ s.r.o., doba pojištění za dobu zaměstnání u zaměstnavatele RaJ Žatec od 28.8.1972 do 4.10.1972 v délce 38 dnů, doba pojištění od 1.2.1977 do 17.2.1977 v délce 17 dnů za dobu zaměstnání u zaměstnavatele Pozemní stavby Praha, doba pojištění a vyměřovací základy za dobu zaměstnání u zaměstnavatele AGZ s.r.o. za období od 1.10.1993 do 31.7.1995 v délce 669 dnů a vyměřovací základy za rok 1993 – 60 000,- Kč, za rok 1994 – 240 000,- Kč a za rok 1995 – 140 000,- Kč, dobu zaměstnání do 18 let u organizace Praga – Praha, závod Louny od 6.8.1968 do 15.10.1968 v délce 71 dnů. Současně z obsahu správního spisu vyplývá, že bylo v rámci námitkového řízení zjištěno, že nebylo za původního žalobce zaplacené pojistné za dobu samostatné výdělečné činnosti za období roku 1994, a proto nelze přihlídnout v rámci výpočtu starobního důchodu k vyměřovacímu základu žalobce za uvedené období v celkové výši 142 517,- Kč.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná se snažila kontaktovat zaměstnavatele nebo jejich právní nástupce, které žalobce označil ve své námitce. V rozsahu, ve kterém bývalí zaměstnavatelé či jejich právní nástupci byli schopni doložit dobu pojištění původního žalobce a jeho vyměřovací základy za daná období žalovaná dodatečně započítla v rámci výpočtu starobního důchodu žalobce při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze v případě sdělení týkajícího se doby pojištění 10 dnů u zaměstnavatele Zelenina, st. podnik v likvidaci Terezín dospěl soud k závěru, že dle sdělení doručeného žalované mohla i tuto dobu pojištění zahrnout do doby pojištění, neboť vzhledem k uplynulé době uplynulé od daného výkonu zaměstnání sdělení Společnosti Severa – VSO, s.r.o. obsahovalo dostatečné množství informací (přestože na mzdovém listu nebyl datum nástupu a výstupu), že předmětnou dobu bylo možno započítat jako prokázanou dobu pojištění původně žalovaného. V nezahrnutí této doby pojištění původně žalovaného spatřuje soud určité pochybení žalované, které ovšem vzhledem ke skutečnosti, že ani při započtení těchto deseti dnů by původní žalobce nedosáhl dalšího celého roku pojištění (při výpočtu výše důchodu se užívá v souladu se zákonem pouze počet celý rok dosaženého pojištění a ke dnům přesahujícím celý rok pojištění se již nepřihlíží), nespátřuje soud pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť i při započtení těchto deseti dnů by následně vypočtený starobní důchod byl zcela totožný.

Dále soud poznamenává, že žalovaná v rámci námitkového řízení se alespoň pokusila kontaktovat zaměstnavatele původního žalobce či jejich právní nástupce. Tím dle soudu dostala žalovaná své povinnosti. Skutečnost, že některé oslovené subjekty na výzvy žalované neodpověděly nelze klást žalované k tíži.

Soud dále podotýká, že původně žalovaný ve své námitce stejně jako ve své žalobě zůstal ve vztahu k údajně nezapočteným dobám pojištění u pouhého tvrzení, aniž by se byť pokusil tato tvrzení nějak doložit.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že skutečnosti zjištěné v rámci soudního řízení nezakládají důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší. O odměně ustanovené právní zástupkyni bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. června 2014

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Petra Skřenková